

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 265/07-37

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. apríla 2008 v senáte zloženom z predsedu Sergeja Kohuta a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa o sťažnosti advokáta JUDr. J. B., B., zastúpeného advokátkou JUDr. A. Š., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 48/98 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo JUDr. J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 48/98 porušené bolo.

2. JUDr. J. B. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. JUDr. J. B. priznáva úhradu trov právneho zastúpenia v sume 9 663 Sk (slovom deväťtisícšesťstošesťdesiattri slovenských korún), ktorú je Krajský súd v Nitre povinný vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. A. Š., B., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 11. decembra 2007 uznesením č. k. II. ÚS 265/07-16 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť advokáta JUDr. J. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 48/98.

Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol:

„Opatrením predsedu senátu Najvyššieho súdu SR zo dňa 26. 02. 1998, spis. zn. 4 To 11/98 som bol ustanovený za obhajcu obvinenému A. Š. (...) v jeho trestnej veci, vedenej na Krajskom súde v Nitre pod sp. zn. 1 T 31/97 (...).

Trestná vec obv. A. Š., bola neskôr vedená na Krajskom súde v Nitre pod spis. zn. 1 T 48/ 98 a stala sa právoplatnou dňom 17. 12. 1998 rozhodnutím Najvyššieho súdu SR o odvolaní.

Dňa 16. 04. 2000 som si uplatnil na Krajskom súde v Nitre nárok na odmenu a náhradu hotových výdavkov vzniknutých pri obhajobe obv. A. Š., za vykonané úkony právnej pomoci obhajoby v období od 02. 03. 1998 do 17. 12. 1999.

Dňa 12. 04. 2007 som súdu doručil urgenciu na vyhotovenie a doručenie rozhodnutia o výške odmeny.

Listom zo dňa 12. 04. 2007 som zaslal predsedovi Krajského súdu v Nitre sťažnosť s požiadavkou na zjednanie nápravy, nakoľko súd mi doposiaľ nedoručil a zrejme teda ani nerozhodol o mojom nároku na odmenu. (...)

O mojom nároku na odmenu a náhradu hotových výdavkov nebolo rozhodnuté viac ako sedem rokov. Odmena s uplatnenými výdavkami mi nebola ani vyplatená.“

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo JUDr. J. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre, v konaní vedenom pod spis. zn. 1 T 48/98 bolo porušené.

2. Krajskému súdu v Nitre sa prikazuje vo veci 1 T 48/98 konať bez zbytočných prieťahov.

3. JUDr. J. B. sa priznáva finančné zadostučinenie vo výške 20.000,- Sk (...) za porušenie základného práva prerokovať vec bez zbytočných prieťahov, ktoré je Krajský súd v Nitre povinný mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

4. Krajskému súdu v Nitre sa ukladá, aby uhradil trovy právneho zastúpenia JUDr. J. B., právneho zástupcovi, JUDr. A. Š., advokátovi, na účet vedený vo VÚB, a. s., B. (...).“

Sťažovateľ v sťažnosti ako dátum právoplatného skončenia trestnej veci obvineného A. Š. vedenej krajským súdom pod sp. zn. 1 T 48/98 uviedol 17. december 1998, avšak

podľa zistenia ústavného súdu k právoplatnému skončeniu uvedeného trestného konania došlo 7. decembra 1999 nadobudnutím právoplatnosti rozsudku krajského súdu z 30. septembra 1999 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 To 80/99 zo 7. decembra 1999, ktorým najvyšší súd zamietol odvolanie obvineného A. Š. proti rozsudku krajského súdu. Túto skutočnosť považoval ústavný súd za chybu pri písaní.

Sťažovateľ po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie podaním z 15. januára 2008 doručeným ústavnému súdu 17. januára 2008 vzal svoj návrh čiastočne späť, a to v časti, ktorou požadoval, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať vo veci vedenej pod sp. zn. 1 T 48/98 bez zbytočných prietáhov. Odôvodnil to tým, že krajský súd o jeho návrhu na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov za zastupovanie odsúdeného v trestnom konaní už rozhodol uznesením z 25. septembra 2007.

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: za krajský súd jeho predseda listom sp. zn. Spr. 106/08 z 13. februára 2008 a právna zástupkyňa sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu krajského súdu listom z 25. marca 2008.

2.1 Predseda krajského súdu vo svojom vyjadrení okrem iného uviedol:

«(...) dňa 17. apríla 2000 bol tunajšiemu krajskému súdu doručený návrh advokáta na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov za obhajobu obžalovaného (...).

Tento návrh bol neúplný, pretože neboli k nemu priložené doklady potrebné na priznanie cestovného, advokátom vyúčtované úkony právnej pomoci (...).

• dňa 10. októbra 2000 bol spis zapožičaný Krajskej prokuratúre v Nitre, ktorá ho zaslala Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, odkiaľ bol vrátený dňa 01. decembra 2000 (...)

• dňa 13. apríla 2007, bola krajskému súdu doručená „urgencia advokáta“ (...), ktorou upravil jeho návrh zo dňa 17. apríla 2000. K „urgencii“ priložil doklady, potrebné na rozhodnutie o ním uplatnenom cestovnom (v pôvodnom návrhu požadoval priznať mu náhradu cestovného v sume 2.532,- Sk, v „urgencii“ už cestovné v sume 9.623.90 Sk

- dňa 16. apríla 2007 mi bolo doručené písomné podanie advokáta zo dňa 12. apríla 2007, napísané strojovým písmom a označené ako „Sťažnosť na prietahy v konaní“, ktorým sa domáhal zjednaní nápravy (...)
- prípisom zo dňa 27. júna 2007, som advokátovi oznámil, že o ním podanom návrhu bude rozhodnuté do konca mesiaca júla tohto roku (...). Za tým účelom bola mnou ešte predtým, písomne poverená, JUDr. L. K. - vyššia súdna úradníčka tunajšieho krajského súdu - rozhodnúť o návrhu advokáta (...)

Táto, vzhľadom na dovolenkové obdobie, rozhodla uznesením zo dňa 25. septembra 2007, sp. zn. IT 48/98 o návrhu advokáta, pričom toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňom 09. októbra 2007 (...).

Obhajca, ako osoba poznajúca právo, vrátane ním zvolenej obhajkyne, vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 prvá veta Trestného poriadku účinného odo dňa 01. januára 2006 (...), mal žiadať postupovať spôsobom predpísaným v ustanovení § 55 ods. 3, veta pred bodkočiarkou Tr. por. účinného odo dňa 01. januára 2006, ktoré je podľa môjho názoru špeciálnym ustanovením vo vzťahu k ustanoveniam § 3 ods. 7, § 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z.

Nemôže preto zodpovedať skutočnosti, že advokát využil právny prostriedok, na uplatnenie ktorého má právo (tretí odsek, strana 4 uznesenia ÚS SR zo dňa 11. decembra 2007, sp. zn. II. ÚS 265/07-16.

V mojom prípise zaslanom advokátovi, boli uvedené dôvody, pre ktoré nebolo o jeho návrhu rozhodnuté a bola uvedená aj lehota, predpokladaného rozhodnutia o ním podanom návrhu, ktorú nenamietal.

O ním, podstatne upravenom návrhu zo dňa 13. apríla 2007, bolo rozhodnuté už označeným uznesením tunajšieho krajského súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňom dňa 09. októbra 2007.»

Predseda krajského súdu zároveň oznámil, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti.

2.2 Právna zástupkyňa sťažovateľa vo svojom stanovisku k vyjadreniu krajského súdu uviedla:

„Vo vyjadrení súd podrobne opísal svoju činnosť resp. dlhú nečinnosť.

V čase od 01. 12. 2000 (...), kedy mu bol spis vrátený Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, do 13. 04. 2007 (...), kedy som súdu doručil urgenciu, vo veci nekonal.

Súd nekonal vôbec za obdobie viac ako 6 rokov a 4 mesiace. (...)

Právnu argumentáciu súdu, že som nevyužil všetky právne prostriedky, na uplatnenie, ktorých mám právo, odmietam. (...)

Nie je pravdou, že by podaním - urgenciou zo dňa 12. 04. 2007 došlo k zásadnej zmene uplatneného nároku na odmenu a výdavky, ktoré som uplatnil už podaním z 16. 04. 2000. (...)

Týmto podaním som neuplatnil v cestovnom - sadzbu základnej náhrady za každý 1 km jazdy, ale len náhradu za spotrebované pohonné látky motorového vozidla.

Podaním z 12. 04. 2007 som nárok upresnil (...)

Mám za to, že moje pôvodné neuplatnenie nároku v celej výške a neskoršie upresnenie nároku na odmenu nemohlo a nemalo žiaden vplyv na zdĺhavé vybavovanie veci pred Krajským súdom v Nitre.“

Taktiež sťažovateľ súhlasil s upustením od ústneho pojednávania o jeho sťažnosti v konaní pred ústavným súdom.

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či označeným postupom krajského súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03, I. ÚS 65/04).

II.

Zo sťažnosti, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 48/98:

- 7. december 1999 – trestné konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 1 T 48/98 bolo jeho rozsudkom z 30. septembra 1999 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 5 To 80/99 zo 7. decembra 1999 právoplatne skončené,
- 10. apríl 2000 – spis krajského súdu bol na základe žiadosti doručenej krajskému súdu 5. apríla 2000 zaslaný ústavnému súdu,
- 17. apríl 2000 – sťažovateľ podaním zo 14. apríla 2000 v zmysle ustanovení § 151 ods. 3 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov podal návrh na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov za úkony právnej pomoci vykonané v súvislosti so zastupovaním odsúdeného, ktorému bol ustanovený ako obhajca v trestnom konaní 26. februára 1998 opatrením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 11/98,
- 9. máj 2000 – spis bol ústavným súdom vrátený krajskému súdu,
- 10. október 2000 – spis sp. zn. 1 T 48/98 bol zapožičaný Krajskej prokuratúre v Nitre, ktorá ho predložila Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“),
- 1. december 2000 – generálna prokuratúra vrátila spis krajskému súdu,
- 13. apríl 2007 – sťažovateľ podaním z 12. apríla 2007 urgoval „*vyhotovenie a doručenie rozhodnutia o výške odmeny*“ a zároveň upravil výšku trov obhajoby a náhradu za stratu času,
- 16. apríl 2007 – predseda senátu krajského súdu poveril vyššiu súdnu úradníčku rozhodnúť o podanom návrhu sťažovateľa,
- 16. apríl 2007 – sťažovateľ podaním z 12. apríla 2007 podal sťažnosť adresovanú predsedovi krajského súdu na prietahy v konaní,
- 27. jún 2007 – predseda krajského súdu odpovedal sťažovateľovi, že o jeho návrhu bude rozhodnuté do konca júla 2007 z dôvodu malého počtu vyšších súdnych úradníkov,

- 25. september 2007 – krajský súd uznesením rozhodol o priznaní odmeny a náhrady hotových výdavkov za úkony právnej pomoci vykonané v súvislosti so zastupovaním odsúdeného v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 48/98,
- 25. september 2007 – krajský súd doručoval uznesenie sťažovateľovi a obžalovanému,
- 9. október 2007 – uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, I. ÚS 65/04, I. ÚS 182/06).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Na naplnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru preto nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet bez toho, aby vec právoplatne rozhodli (m. m. I. ÚS 24/03, IV. ÚS 232/03). Priznanie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zakladá povinnosť súdu aj sudcu na organizovanie práce tak, aby sa toto právo objektívne realizovalo (II. ÚS 21/01).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom krajského súdu v konaní o návrhu sťažovateľa na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov za úkony právnej pomoci vykonané v súvislosti so zastupovaním odsúdeného v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 1 T 48/98 došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 79/05). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd je toho názoru, že doterajšia dĺžka namietaného konania nebola závislá od zložitosti veci.

2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania o návrhu na priznanie odmeny a náhrady hotových výdavkov za úkony právnej pomoci vykonané v súvislosti so zastupovaním odsúdeného v trestnej veci, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by mala byť zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prieťahom.

V súvislosti so zmenou výšky uplatnenej náhrady cestovného, ktorú sťažovateľ realizoval podaním z 12. apríla 2007, je potrebné súhlasiť s jeho argumentáciou, že táto nemohla a v podstate ani nemala vplyv na zdĺhavé konanie o predložennom návrhu.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom krajského súdu a v tejto súvislosti zistil, že jeho postup je v kontexte celej dĺžky rozhodovania o uplatnenom nároku sťažovateľa poznačený absolútnou nečinnosťou. Krajský súd od podania návrhu sťažovateľa 17. apríla 2000 až do rozhodnutia o ňom 25. septembra 2007 nevykonal žiaden procesný úkon v tejto veci. Aj pri zohľadnení období, v ktorých krajský súd nemal spis k dispozícii, t. j. 10. apríl 2000 – 9. máj 2000 (spis sa nachádzal na ústavnom súde) a 10. október 2000 – 1. december 2000 (spis bol zaslaný na krajskú a generálnu prokuratúru), nemožno nečinnosť krajského súdu v trvaní viac ako 7 rokov z ústavnoprávneho hľadiska tolerovať, a teda táto dĺžka konania nemôže byť považovaná za zodpovedajúcu požiadavke konania bez zbytočných prieťahov a v primeranej lehote, ako to vyžaduje čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Obranu krajského súdu uvedenú v odpovedi jeho predsedu (list z 27. júna 2007) na sťažovateľovu sťažnosť na prieťahy v konaní, v ktorej krajský súd odôvodňoval dĺžku trvania konania nedostatočným počtom vyšších súdnych úradníkov zaradených na trestnom úseku, nemožno akceptovať. Uvedená skutočnosť nemôže odôvodňovať celkovú dĺžku posudzovaného súdneho konania, ktoré predstavovalo viac ako sedem rokov, čo vzhľadom na charakter tohto konania (rozhodovanie o priznaní odmeny a náhrady hotových výdavkov za zastupovanie odsúdeného v trestnom konaní) nemožno pokladať za primeranú dĺžku konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní (napr. I. ÚS 88/05).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 48/98 došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva s'ťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto rozhodnutia.

Námietku krajského súdu vznesenú v súvislosti s prijatím s'ťažnosti s'ťažovateľa na ďalšie konanie, že advokát nevyužil právny prostriedok nápravy, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 55 ods. 3 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov, ústavný súd neakceptoval, a to aj vzhľadom ustanovenie § 564 ods. 4 prvej vety tohto zákona, na ktoré krajský súd sám pri svojej argumentácii odkazoval. Podľa tohto ustanovenia: „Vo veciach, v ktorých bola podaná obžaloba na krajský súd na vykonanie konania v prvom stupni pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, vykoná konanie v prvom stupni príslušný krajský súd podľa doterajších predpisov.“

4. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadost'učinenie.

S'ťažovateľ sa domáhal priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 20 000 Sk, čo odôvodnil takto: „*Moja nemajetková ujma vyplýva z pocitu krivdy prameniaticich zo situácie, keď súd vo veci za dlhú dobu 7 rokov nerozhodol o mojej odmene a uplatnených výdavkoch, napriek tomu, že ja som bol nútený plniť svoje povinnosti uložené*

zákonom bezprostredne, dostavovať sa k procesným úkonom mimo svojho pôsobiska. Plnil som záujem štátu, aby obvinený v taxatívne vymenovaných prípadoch vždy mal obhajcu, aj keď si ho sám nezvolí.“

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je pre sťažovateľa dostatočným zadosťučinením. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde v ním požadovanej sume 20 000 Sk, a to s prihliadnutím najmä na obdobie nečinnosti a neúmernú dĺžku rozhodovania krajského súdu o podanom návrhu tak, ako to je uvedené v bode 2 výroku tohto rozhodnutia.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil (v danom prípade krajský súd), je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti nálezu ústavného súdu.

5. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) úhradu trov konania z dôvodu jeho právneho zastúpenia advokátkou, ktorá si uplatnila nárok na ich náhradu.

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľa ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2007 je 2 970 Sk a hodnota režijného paušálu je 178 Sk. Základná sadzba odmeny za úkon právnej služby uskutočnený v roku 2008 je 3 176 Sk a hodnota režijného paušálu je 191 Sk.

S poukazom na výsledok konania vznikol sťažovateľovi nárok na úhradu trov konania za dva úkony právnej služby uskutočnené v roku 2007 (prevzatie a príprava zastúpenia a podanie ústavnému súdu) v sume 6 296 Sk vrátane režijného paušálu a za jeden úkon uskutočnený v roku 2008 (vyjadrenie z 25. marca 2008) v sume 3 367 Sk vrátane režijného paušálu. Preto ústavný súd sťažovateľovi priznal úhradu trov konania v celkovej sume 9 663 Sk tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. apríla 2008